

Beyazlar, Beyaz-Türkler ve Siyah-Türkler

Yavuz Nutku

Eskeniden Dolmabahçe sarayının Beşiktaş iskelesi yönünden içeri girdiğinizde karşınıza muhteşem bir park çıkardı. Evimiz yakın olduğu için kardeşim Ayla ve ben oraya gider ve martuların çığıllıkları arasında seçtiğimiz romanları okurduk. Ayla martuların kendisini Amerika'ya çağırıldığını duymuş. Nitekim gitti ve bazı tatiller dışında hiç dönmedi. Geldiğinde en iyi yatak Aylalara peşkeş çekilir, en nadide yemekler yapılır ve akrabalarımız Ayla'nın ailesini ağırlamak için yarışarlardı. Ayla bir Beyaz-Türktü.

Beyaz-Türk olayının en son bu yaz eşimin kızkardeşinin Türkiye'ye gelmesinde yaşadım. Gene yatak peşkeşi, akrabalar yarışı oldu. Beyaz-Türk kavramı hep karşımıza çıkmakta ve çıkacaktır. İlk başta bizim kitaplarımızı okuyup anlamak zahmetine katlanmak istemezler. Ayla da yazardı. Derken ona Ayla Kutlu'nun kitaplarını postalamıştım. Ama bunları özellikle okumadığını bana söyledi.

Ben ise babamın başıma tokmak indirdiği “memlekete döneceksin, vatana hizmet edeceksin, öğrenciler yetiştireceksin, Fatma ile evleneceksin...” sözlerine uyarak Siyah-Türk oldum! Mayo mu unutursam denize donla girerim.

Beyazlara gelince, onlar ismi üzerinde beyazdır, hatta zenci olsalar bile.

Bu gruplaşma muhakkak bazı çıkar çatışmalarından kaynaklanmakta. Peki ben bunu nasıl fark ettim? Ayla 50 yaşını tam doldurmadan Amerika'da kanserden öldüğünde kızı Nurjana, Swarthmore College'den mezun oluyordu. Bu okul sadece lisans düzeyinde hümanizm ve fen bilimlerinde çok kuvvetli eğitim vermesiyle tanınan köklü bir kurumdur. Nurjana seçtiği konu olan biyolojide lisansüstü eğitimine devam etmek yerine Türkiye'de bir keşif yılı geçirmek üzere geldi. Kuzenleriyle olağa-

nüstü iyi kaynaştı. Bu duruma çok sevindiğim için gençlerden biraz uzak durmaya çalıştım. Sadece arada sırada bazı kitapları tavsiye ediyordum. Seçtiğim kitaplardan biri de Beyazlar ve Beyaz-Türkler tarafından çok olumlu eleştiriler almış olan Freely'nin “İstanbul'u Arşınlarken” kitabıydı.

John Freely benim fizik öğretmenimdi ve biz de onun ilk ders verdiği sınıftık. Çok iyi bir öğretmendi. Kendisi fiziği en yüksek bilim olarak görürdü ve bunu bize aşıladı. Ancak fiziği erişilmez bir mertebeye yerleştirmişti. Bazı konuşmalarımızdan anladım ki bunun arkasında kendi eğitimini gece okulunda tamamlaması ve doktora tezinde Lithium 3 gibi yarıömrü çok kısa olan bir izotopla çalışmadaki zorluk yatmaktaydı. Bana tavsiyesi ise, meraklı olmama rağmen, herhalde bir fizikçi olmayacağımdı. Freely ise kendine daha mütevazı bir hedef olan seyahatname yazarlığı seçti ve çok da başarılı oldu. İşte benim yeğenime tavsiye ettiğim kitap buydu.

Bir süre sonra Nurjan'la konuşurken ona “İstanbul'u Arşınlarken” kitabımı nasıl bulduğunu sordum. Ağzı buruştu ve bana göstermemek için başını eğdi. Sonra kafasını dimdik kaldırdı ve kocaman badem gözlerini bana dikerek dedi ki “Bu kitaba göre İstanbul'da Türkler hiç yaşamamış.”

Swarthmore eğitimi Amerikalı yeğenimi Siyah-Türk yapmış!

İşte budur Beyazların tezi: Türkler insanlığa hiçbir katkı yapmamış. Sadece kesmiş, biçmiş. Dolayısıyla hem geçmişten, hem de gelecekte silinmeli. Bu tezlerinde en büyük desteği beyaz Türklerin aptallığında bulmaktadırlar.

Kimdir bu Beyaz Türkler? İlk başta Ecevitler aklıma geliyor. Tamam iyi, Ecevit hırsız değil ama çok bağınaz ve beceriksizdi. Ben bunu Ecevit karşısında

Yavuz Nutku, Erdal İnönü'yle.

bizzat yaşadım. Ne elektrik var, ne yakıt vs. var ve ucuz diye spot-marketten aldığı petrol yüklü kocaman tanker Aliğa'ya yanaşamadı. Kesintiler ve eksiklikler devam etti. Aynı şekilde Kıbrıs'a çıkartmada ilk başta yeteri kadar büyük bir kuvvet çıkarmadığı için başımıza bela olan ikinci Kıbrıs harekâtını da Ecevit yapmıştı. Herhalde Rabindranath Tagore'ten okumaktan B. H. Liddell Hart'a bakmaya vakti kalmamıştı! Yeter. İş sonunda geldi "Din elden gidiyor!" nakaratına. Derken Demirel geldi ve ülkenin 40 cent'e muhtaç olduğunu tespit etti. Ben sağa hiç oy vermedim ama şimdi bakıyorum ki Demirel ben-den çok daha önce Siyah-Türkmüş!

Önce ve sonrakiler, örneğin Osmanlı ailesini pas geçiyorum, aynı mecalde tek bir fikri bile aklında tutamayan Çiller'i de pas geçiyorum. Bir de tek fikri olanlar var, örneğin İlhan Selçuk yönetimindeki Cumhuriyet gazetesi. Bu köklü gazeteyi pas geçmek istemesem de zorlanıyorum.

Bizi yöneten ve kamuoyunu oluşturanların bu kadar saçmaladıkları bir ortamda Beyazlar elbette kendi tezlerinin doğruluğuna inanmaya devam edeceklerdir.

Öte yandan Atatürk'ün önümüze koyduğu muasır medeniyet hedefi var. Şimdi kaçımız hatırlıyor ki Atatürk bu kadar işinin arasında en önemli iş olarak bir düzlem geometri kitabı yazmıştı.

Bunda maksadı Cumhuriyet nesillerine rasyonel düşünceyi aşlamaktı. Atatürk bir Siyah-Türk'tü. Demirel'den bile önce! Şimdi buradan Amerikalı Siyah-Türk yeğenim Nurjana'yı kucaklıyorum.

Şimdi Adalet ve Kalkınma Partisi, üniversitelerle saçmasapan, kazanamayacağı kavgaya girdi ama hem ekonomimizi düzeltmekle ve hem de dış ilişkilerde akıllı bir icraat ile benim takdirimi kazandı. Ben şahsen daha ileri gitmelerini diliyorum. Örneğin Ermenistan'la iyi ilişkiler içinde olmamız gerekir. Beni burada tanıyan Beyaz-Türkler hemen Ermeni olduğumu söyleyeceklerdir. Nitekim ben hayatımı 1870'lerde Bursa yakınlarında ailesi tarafından üç bebeği ile tek başına bir atlı arabaya bindirilip gitmesi söylenen bir Ermeni annenin cesaretine borçluyum. Aile genç anne ve bebeklerinin yaşamları için kurulmuştur, ancak şartlar öyle olabilir ki tek yaşama şansları onları bilinmeyene göndermektedir. Geçmişte içişleri bakanı olan Akşener'in "Ermeni dölü" demecinden sonra kendisine dedemin, babamın ve kendi özgeçmiş ile yayınlarımızı göndermiş, kapak yazısını da Ermeni dölü olarak imzalamıştım. Eğer araştırılırsa Doç. Dr. Palalı'nın Ermeni konferansında anlattıklarının benzeri birçok olay ailelerimizde yaşanmıştır. Bunlar bizim utancımız değil, zenginliğimizdir.

Soldan sağa: Yavuz Nutku, Gülay Dereli, Rita Hacınliyan, Lütfiye Nutku, Tekin Dereli ve Avadis Hacınliyan.